

Кістяні годинники

КУПИТИ

Про книгу

Після бурхливої сварки з матір'ю Голлі Сайкс назавжди зачиняє двері батьківського дому і свого минулого життя. Але вона — не просто вперта підлітка-бунтарка. В дитинстві з Голлі траплялася «дивна фігня», як-от голоси Радіолюдей у голові. І хоча її начебто «вилікували», таємниця одного втраченого пам'яттю вікенду нагадуватиме про себе кожне десятиліття — від буремних 1980-х і до апокаліптичних 2040-х, — впливаючи на людей, яких вона так любить, і навіть тих, хто ще не народився.

Амбіційний магістрант політології з Кембриджу; військовий репортер, відомий письменник — усі вони відіграють певні ролі не тільки в житті Голлі Сайкс, але й у химерній війні безсмертних за душі кістяних годинників.

Цей роман славнозвісного автора «Хмарного атласу» неможливо випустити з рук. Він водночас всеосяжний і чітко впорядкований, напоєний життям і проникнутий усвідомленням його швидкоплинності та цінності. Це мандрівка в часі, культурах і жанрах.

30 червня

Я розсуваю нарозпаш штори в спальні, і ось за ними спрагле небо, широка річка, заповнена кораблями, човнами і баржами, але я думаю про шоколадні очі Вінні, про шампунь, що стікає спиною

Вінні, про намистини поту на плечах Вінні та про делікатний сміх Вінні, і моє серце вже божеволіє, господи, якби ж я прокидалась у кімнаті Вінні на Павичевій вулиці, а не в моїй власній дурнуватій спальні. Учора ввечері слова ніби самі сказалися: «Боже, Вінні, я справді тебе кохаю», — і Вінні видихнув хмару диму та, імітуючи голос принца Чарльза, мовив: «Потрібно зауважити, що з тобою теж страшенно добре проводити час, Голлі Сайкс», — і я мало не впіся-лася від сміжу, хоч мене трохи роздратувало, що він не відповів:

«Я теж тебе кохаю». Це якщо чесно. Але все одно, хлопці поводяться дуже тупо, якщо їм треба щось приховати, — це в кожному журналі написано. Якби ж я могла йому подзвонити просто зараз. Якби ж хтось придумав телефон, через який можна говорити з ким завгодно і коли завгодно. Він би саме їхав на своєму «нортоні» на роботу в Рочестер, на ньому була б косуха зі срібними заклепками, що складаються в напис «LED ZEP». Хоч би вже швидше вересень, коли мені буде шістнадцять і він забере мене звідси на своєму «нортоні».

Хтось грюкає дверцятами буфета внизу.

Ма. Ніхто більше так дверцятами грюкати не наважується.

«Думаєш, вона здогадалася?» — питає здавлений голос.

Ні. Ми з Вінні буди обережні, аж занадто.

Просто в неї, в моєї мамі, клімакс. Так.

На моєму програвачі «Fear of Music» Talking Heads, я опускаю голку. Вінні купив мені цей вініл наступної суботи після того, як ми зустрілися в студії «Чарівний автобус». Це розкішна платівка.

Мені подобаються «Heaven» та «Memories Can't Wait», але там немає жодної слабкої композиції. Вінні бував у Нью-Йорку і реально бачив Talking Heads наживо. Його дружбан Ден був охоронцем, після концерту провів Вінні за лаштунки, і він затусив із Девідом Бірном і рештою гурту.

Якщо наступного року він ще раз поїде на концерт, то візьме мене з собою. Я вдягаюся, відшукуючи на шкірі кожен слід від укусів, жалкую, що не зможу поїхати до Вінні сьогодні, але він зустрічається з друзями в Дуврі. Чоловіки ненавидять, коли жінки починають їх ревнувати, тож я вдаю байдужу. Моя найкраща подруга Стела поїхала в Лондон поритися в секундах Кемдена. Мама каже, я ще замолода, щоб їхати в Лондон без дорослих, тому Стела взяла Елі Джессоп. Нині моя найбільша розвага — поприбирати в барі, щоб заробити свої кишенькові три фунти. Рада, аж скачу. Тоді треба підготуватись до іспитів на наступний тиждень.

Та моя б воля — я б здала чисті аркуші, ще й навздогін сказала б школі, куди їй засунути піфагорові трикутники разом з «Володарем мух» і життєвим циклом черв'яків. А що, я б могла.

Та. Можна так і зробити.

Унизу, на кухні, атмосфера ніби в Антарктиді.

— Добранок, — кажу я, але тільки Джеко підводить погляд зі свого крісла біля вікна, де він щось малює.

Шерон у вітальні, дивиться мультик. Тато внизу, в коридорі, говорить із кур'єром: перед нашим пабом гуркоче вантажівка броварні. Мама нарізає яблука кубиками, не говорить зі мною.

Я мала б сказати щось таке: «Що сталося, мам, що я зробила не так?», — але гори воно синім полум'ям. Очевидно, вона помітила, що вчора я повернулась пізно, але хай вона перша про це заговорить. Я заливаю свої пластівці молоком і несу тарілку до столу.

Мама брязкає кришкою по пательні й теж підходить.

— Так. Ти нічого не хочеш мені сказати?

— І тобі доброго ранку, мам. Знову спекотно сьогодні.

— Ти нічого не хочеш мені сказати, юна леді?

Якщо сумніваєшся, вдавай невинну.

— Про що саме?

Її очі зімружуються до щілинок.

— Коди ти прийшла додому?

— Ну добре, я трошки запізнилася, вибач.

— Дві години — це не «трошки запізнилася». Де ти була?

Я жую пластівці.

— У Стелли. Забула про час.

— О, це цікаво, дуже-дуже цікаво. О десятій я подзвонила до Стеллиної мами, аби з'ясувати, де ти, в біса, є, і знаєш що? Ти пішла ще перед восьмою. То хто бреше, Голлі? Ти чи вона?

Чорт.

— Після Стелли я ще пішла гуляти.

— І куди ж ти догуляла?

Я відточую кожне слово.

— Ну, понад річку.

— І ця твоя маленька прогулянка була за течією чи проти?

Я дозволяю тиші перетривати.

— А яка різниця?

З телевізора дунає якийсь мультяшний вибух. Мама каже моїй сестрі:

— Шерон, вимкни це і зачини за собою двері.

— Це нечесно! Ти ж свариш Голлі.

— Зараз же. І ти теж, Джеко, я хочу...

Але Джеко вже й сам здимів. Коли Шерон пішла, мама знову переходить у наступ:

— І ти ото «гуляла» геть сама?

Звідки це паскудне відчуття, що вона заганяє мене в пастку?

— Ага.

— І як далеко ти зайшла в цій своїй «прогулянці», сама-саменька?

— Ну... тобі в милях чи кілометрах?

— Може, ця прогуляночка завела тебе на Павичеву вулицю, додому до такого собі Вінсента Костелло?

Кухня ніби пливе, а у вікні з ессекського боку річки схематичний чоловічок знімає свій велосипед з порома.

— Що, языка проковтнула? Дозволь освіжити твою пам'ять: учора, десята вечора, ти опускаєш ролети вітальні, переднє вікно, на тобі футболка і мало що крім неї.

КУПИТИ